

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 12.538 van 13 juni 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 november 2007 houdende de weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op het arrest nr. 7730 van 22 februari 2008 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting en de memorie.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die loco advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit zijn.

Op 24 juli 2006 huwt verzoeker in Turkije met mevr. K.G..

Op 9 december 2006 komt verzoeker naar België om zijn echtgenote te vervoegen.

Op 12 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aan verzoeker wordt een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister afgeleverd van beperkte duur.

Op 24 juli 2007 verkrijgt verzoeker een voorlopige verblijfstitel als echtgenoot op grond van gezinshereniging (artikel 10 van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker beschikt over een arbeidskaart geldig vanaf 16 maart 2007.

Op 8 oktober 2007 wordt verzoeker uit de echtelijke woning gezet. Vervolgens laat verzoeker zich inschrijven op het adres van zijn zus.

Op 8 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2008. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde

(verzoeker)

(…)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet, op 24/07/2007

(…)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, §2, eerste lid, 2°, van de wet):

Betrokkene, heeft op 20/10/2007 een adreswijziging gedaan, dus is er geen sprake meer van samenwoning en kan men bijgevolg niet meer spreken van een huwelijksleven. Tevens heeft zijn vrouw op 10/10/2007 aangifte gedaan van schijnhuwelijk.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

(…)”

2. Rechtspleging.

In de repliekmemoirie stelt de verwerende partij dat ten aanzien van verzoeker een vermoeden van afstand van geding geldt en dat de repliekmemoirie ingediend door verzoeker uit de

debatten dient geweerd te worden gelet op artikel 41 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) en gelet op artikel 39/82, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 41 PR RvV luidt als volgt:

“Indien de schorsing van de tenuitvoerlegging niet is bevolen en de verzoekende partij heeft de voortzetting van de procedure gevraagd, dan kan zij binnen de acht dagen na kennisgeving van het arrest aan de griffie een memorie bezorgen. Een te laat ingediende memorie wordt uit de debatten geweerd.

De tijdig ingediende memorie geldt als het in artikel 39, §2, bedoelde verzoek tot voortzetting. (...)”

Artikel 39/82, §6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afstand van geding wanneer de verzoekende partij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement afgewezen is, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van acht dagen die ingaat met de kennisgeving van de uitspraak.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker een verzoek tot voortzetting indiende op 3 maart 2008 en een repliekmemoratie aan de griffie bezorgde op 12 maart 2008.

Volgens de wettelijke bepalingen dient verzoeker aldus een verzoek tot voortzetting in te dienen en kan hij een memorie indienen, na de verwerping van de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, binnen de acht dagen na de kennisgeving van het arrest.

Ingevolge artikel 3, §2, derde lid PR RvV gebeuren in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: UDN) betekeningen en kennisgevingen rechtsgeldig per fax.

Verwerende partij werpt dan ook op dat de kennisgeving van het arrest in UDN per fax is geschied op 22 februari 2008 en verzoeker aldus zowel het verzoek tot voortzetting als de memorie te laat indiende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting merkt op dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker een brief toestuurde, door voornoemde ontvangen op 29 februari 2008, waarbij hem het volgende werd meegedeeld:

“Indien u wenst dat de procedure wordt voortgezet dan dient u binnen een termijn van acht dagen vanaf ontvangst van deze brief een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen. Indien u een verzoek tot voortzetting indient, moet u binnen een termijn van 15 dagen vanaf ontvangst van deze brief een repliekmemoratie aan de griffie bezorgen.”

Voornoemde informatie vormt een materiële vergissing van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het kan verzoeker dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij de instructies zoals opgegeven in de voornoemde brief volgde en na de ontvangst van de brief, namelijk 29 februari 2008 binnen de 8 dagen een verzoek tot voortzetting indiende, namelijk op 3 maart 2008 en binnen de 15 dagen een memorie indiende, namelijk op 12 maart 2008. Verzoeker kan niets verweten worden en derhalve geldt geen vermoeden van afstand van geding en dient ook de memorie van 12 maart 2008 niet uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel (de schending van de zorgvuldigheid bij de feitenvinding).

Verzoeker stelt vast dat de overheid zich in de bestreden beslissing baseert op twee gegevens. Ten eerste het gegeven dat verzoeker op 20 oktober 2007 een adreswijziging heeft doorgevoerd en ten tweede het gegeven dat zijn echtgenote op 10 oktober 2007 een aangifte heeft gedaan van een schijnhuwelijk. Hij stelt dat de overheid die over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij gedegen geïnformeerd zou zijn, dat in casu onomstotelijk vaststaat dat de overheid niet volledig ingelicht was over de belangrijke gegevens welke haar beslissing kon beïnvloeden, dat een gedegen onderzoek van het dossier reeds aan het licht zou hebben gebracht dat verzoeker politieel aangifte had gedaan van laakbare feiten in hoofde van diens echtgenote en haar ouders, laakbare feiten die er fundamenteel de oorzaak van waren dat verzoeker noodgedwongen een adreswijziging moest doorvoeren. Verzoeker is van mening dat zulks hem allerminst ten kwade kan worden geduid en niet kan leiden tot de zware gevolgen die de bestreden beslissing met zich meebrengt. Hij poneert dat de verwerende partij eveneens moet hebben ontwaard dat de echtgenote van verzoeker eertijds expliciet had verklaard dat er in casu geen sprake was van een schijnhuwelijk, dat tenminste deze tegenstrijdigheid de verwerende partij ertoe had moeten aanzetten om de loze aangifte voor schijnhuwelijk te onderzoeken en eventueel PV's te laten opvragen.

In de memorie stelt verzoeker wat volgt:

“Zoals verwerende partij aanhaalt dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (...)

Het is verzoekers overtuiging dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op het hoogste had moeten, minstens had kunnen zijn van bepaalde elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerk(t)en.

Zulks niettegenstaande het feit dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift (nota bene in UDN) nog geen stukken betreffende enige klacht kon neerleggen.

De verwerende partij is immers een federale overheidsdienst die toegang heeft tot politieke bestanden, en deze gemakkelijk kan opvragen.

Verwerende partij had de werkelijkheid achter de (loze) aangifte van schijnhuwelijk door de echtgenote, en de realiteit achter het feit dat verzoeker noodgedwongen aangifte had moeten doen van adreswijziging (verzoeker werd –zonder have noch goed- hardhandig uit de echtelijke woonst gezet door zijn schoonouders), moeten kennen middels daadwerkelijk grondig onderzoek (waarin zij minstens ook verzoeker had moeten horen: (...))

Verwerende partij erkent immers zelf dat zij terzake een grondig onderzoek moet voeren (in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Zij heeft zulks in casu fundamenteel NIET gedaan.

Verwijzen naar het administratief dossier gaat uiteraard niet op. Het administratief dossier in casu was gebrekkig, hetgeen enkel en alleen toe te schrijven is aan de verwerende partij, die terzake haar zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding heeft geschonden.

Met verwijzing naar de argumentatie uit het inleidend verzoekschrift, volhard verzoeker dan ook in dit eerste middel”

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 december 2006 een aanvraag indiende op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in functie van zijn echtgenote en dat hij op 24 juli 2007 een voorlopige verblijfstitel heeft gekregen als echtgenoot op grond van gezinshereniging.

Artikel 11 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter wat volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in één van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven; (...).”

In casu motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, §2, eerste lid, 2°, van de wet):

Betrokkene, heeft op 20/10/2007 een adreswijziging gedaan, dus is er geen sprake meer van samenwoning en kan men bijgevolg niet meer spreken van een huwelijksleven. Tevens heeft zijn vrouw op 10/10/2007 aangifte gedaan van schijnhuwelijk.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker een aangifte schijnhuwelijk deed op 10 oktober 2007 en dat verzoeker op 20 oktober 2007 een adreswijziging doorvoerde. Verzoeker betwist noch het bestaan van de aangifte van schijnhuwelijk door zijn echtgenote, noch de adreswijziging door hemzelf doorgevoerd, doch stelt enkel dat de overheid niet over alle mogelijke gegevens beschikte en aldus niet volledig ingelicht was over de belangrijke gegevens welke haar beslissing kon beïnvloeden, dat de overheid terzake een grondiger onderzoek had moeten voeren. Nogmaals wenst de Raad te benadrukken dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermogt zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing, komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verwerende partij op basis van de haar gekende gegevens, namelijk de aangifte van schijnhuwelijk door één van de echtelieden en de adreswijziging doorgevoerd door verzoeker, besluit dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij geen huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die hij is komen vervoegen. Het komt de Raad voor dat elementen waarvan de verwerende partij kennis had ruim

voldoende waren om tot voorgaand besluit te komen en er aldus geen grondiger onderzoek vereist was. Waar verzoeker kritiek uit op de bestreden beslissing omdat de situatie, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, hem niet ten kwade kan worden geduid, wijst de Raad erop dat dit het besluit dat verzoeker niet of niet meer een huwelijksleven onderhoudt niet kan wijzigen. Het komt de Raad dan ook voor dat de verwerende partij haar beslissing heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en dat haar geen onzorgvuldigheid bij het onderzoek naar de specifieke situatie van verzoeker kan verweten worden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht.

Verzoeker stelt dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken, zonder verzoeker daarin te kennen, overging tot het nemen van de bestreden beslissing, rechtstreeks gebaseerd op een (vermeende) tekortkoming in hoofde van verzoeker, terwijl op haar de verplichting rust om verzoeker te eerbiedigen in zijn recht om zijn standpunt naar voor te brengen. Verzoeker verduidelijkt wat de hoorplicht in hoofde van het bestuur inhoudt en stelt hieromtrent het volgende:

- deze verplichting impliceert dat het bestuur geen feiten voor bewezen of als niet bewezen kan beschouwen, zonder de betrokken persoon direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken voor te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardiger maken.
- Het is immers een beginsel van behoorlijk bestuur dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Verzoeker stelt dat hem in casu niets gevraagd werd, dat integendeel de bestreden beslissing enkel verwijst naar het feit dat verzoeker een adreswijziging doorvoerde (persoonlijk gedrag in hoofde van verzoeker), zonder verder na te gaan waarom een adreswijziging werd doorgevoerd, én naar het feit dat de echtgenote aangifte deed van een schijnhuwelijk, hetgeen duidelijk een aangifte was 'pour les besoins de la cause'.

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker opnieuw dat in casu de grondslag van de bestreden beslissing wordt gevormd door een vorm van persoonlijk gedrag in hoofde van verzoeker, nu hij de adreswijziging doorvoerde en het zijn (beweerde) gedrag is die verzoekers echtgenote aanzette tot aangifte van een beweerd schijnhuwelijk. Hij stelt dat zijn persoonlijke gedragingen ook wettelijk een rol spelen in het nemen van de bestreden beslissing, gezien artikel 10, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist dat er een samenleven is en er dus aldus van de vreemdeling een persoonlijke gedraging verwacht wordt. Verzoeker concludeert dat indien verwerende partij op de hoogte was geweest van de realiteit, zij dan de bestreden beslissing niet zou genomen hebben omdat de reden voor het niet-samenleven te wijten is aan de laakbare handelingen vanwege de echtgenote en niet aan hemzelf, die geheel en al te goeder trouw is en wel degelijk wou blijven samenwonen met zijn echtgenote, dat hij dus diende gehoord te worden teneinde hem de gelegenheid te geven om voor zijn belangen op te komen.

De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in, zoals verzoeker terecht beweert, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet als een

dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.